

Farkas Arnold Levente

megtisztítom

cédula fityeg a marsallruhán,
sárga cédula, a tulajdonos
neve azonos a száналommal,
nincs szükség könyvekre, elkezdem,
aztán folytatja magát a vers,
a léleknek nevezett kertet
megtisztítom a kígyóktól, ha
kényszerleszállásra kényszerül
a félelem, a térkép számára
a hely ismeretlen és idegen

csalódás csörömpöl csöndesen,
a hetvenkilencedik zsoltárban
keresztrefeszített marsallruha,
árnyékba borul a halhatatlan
mozdulat, citromfű, zsálya, hárs,
menta és kamilla illatozik
a konyhakertben, angyalok bújnak
felhők mögé, a sárban járni
tanul a magány, terített asztal
mellett kivert éhség énekel

ez volt régen a mozi, rajzol
egy karácsonyfát, céltalanul
bolyong, a karácsonyfán hangjegyek
lógnak szaloncukor helyett, díszes
marsallruháját szögre akasztja,
az időre gondol, ami nem
változik, csönd, béke, nyugalom,
nincs szükség könyvekre, olvas, míg
az árnyék neve elnehezül

francia és orosz zeneszerzők
zongoraversenyeit hallgatom,
hetekig kóválygott egy dallam
a fejemben, a cipőm beázik,

FARKAS ARNOLD LEVENTE (1979) költő, író. Legutóbbi kötete: *brácsahúr* (2022).

aztán megtaláltam, az egyik
oros zeneszerző második
zongoraversenyének második tétele,
levált a talpa, különösen kellemes
hőésben hallgatni, angyalok lágy
zenéje ilyen, ki kell dobni,
kötelességem volna talán
minden könyvet elolvasni, de
én csak az igazira vágyom,
marsallruhában járok mezítláb

görröngy, gyöngy, gyönyör, szótárból
guruló szavak, marsallruhába
bútt madárijesztő, mindig a sárga
út, várakozás a megérkezésre,
ha például kitalálnék egy nem
létező települést, névtelen
utcákon bolyong, vízzé változtatja
a vért, ezen a térképen fel
nem lelhető településen
naplót ír valaki, a következő
problémákba ütköznék, első

gyermekkoromban láthatatlan
akartam lenni, nem sikerült,
a madárijesztő magára
ölti a marsallruhát, mégse
ijeszti el a madarakat,
a vágyakozás megelőzi
a nyelv előtti hallgatást, mert
szabadság nincs vagy nem létezik,
el kell viselned az év hideg
évszakát, mint árnyékát a csönd

hó hull a tájra, fekete,
a marsallruha lehet e
metafora árnyéka, de
a madárijesztő szeme
a madarakra rákacsint,
gyúrok a hóból galacsint,
eltalálom a végtelent,
összekacag a fent s a lent,
angyalok álma születés,
gyermek kezében tompa kés